ରୁବିର ରୁବାଇୟାତ୍

ଶ୍ରାବଣ ବୁଢ଼ା ହୋଇ ଆସୁଛି ।

କିନ୍ତୁ ସେ ଦିନର ଶ୍ରାବଣ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମନେ ହେଉଥିଲା ଯେମିତି ପୁଣି ଥରେ ଫେରି ଆସିଛି ଶ୍ରାବଣର ପ୍ରଥମ ଯୌବନର ଉଦ୍ଦାମତା ।

ମୁହଁ ସଞ୍ଜର ମଇଳା ଆଲୁଅ ଭିତରେ ଲିପି ହୋଇଯାଇଛି ପରସ୍ତ ପରସ୍ତ ମେଘର ଅନ୍ଧାର ।

ବିଜୁଳିରୁ ଯେମିତି ଖଣ୍ଡେ ଆଲୁଅ ଛିଟିକି ଆସିଲା ଆମ ଘର ଭିତରକୁ । ବିଦ୍ୟୁତ୍‌ର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକରେ ଦେଖାଗଲା ମି . ରବର୍ଟସନ୍‌ଙ୍କର ବାଁ ଆଖିର ଭ୍ରୂଲତା ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ପରି ଉଠିଗଲା ଉପରକୁ । ମେକ୍ସିକୋ ତାଲିମ୍ ଜିଭରେ ଦରଖଣ୍ଡିଆ ଇଂରାଜୀ ଉଚ୍ଚାରଣ କରି ରବର୍ଟସନ କହିଲେ, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ! ଅପୂର୍ବ! ଆହା ଯଦି ମୋ ଦେଶରେ ୟାର ଶହେ ଭାଗରୁ ଭାଗେ ବର୍ଷା ହଉଥାଆନ୍ତା...

ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ପ୍ରତିବାଦ କରି ଉଠିଲା ରିଙ୍କା- “ଆପଣଙ୍କୁ ବର୍ଷା ଭଲ ଲାଗେ ? ...ଏମିତିଆ ଅଚାନକ ବର୍ଷାରେ ଖୁବ୍ ଅଶ୍ୱସ୍ତି ଲାଗେ, ମନେହୁଏ ଯେମିତି ଏଇ ବର୍ଷାରେ ଆମର ଘରଗୁଡ଼ାକ ବତୁରି ମିଳେଇ ଯିବ ମାଟିରେ ।”

ରବର୍ଟସନଙ୍କର କଣ୍ଠରେ ହତାଶାର ସୁର୍ । “ବର୍ଷାକୁ ଘୃଣା କରିବାର ବିଳାସ ଆପଣମାନେ ହିଁ କରିପାରନ୍ତି, କାରଣ ଆପଣଙ୍କର ଘର ବିଷୁବରେଖାର ଛାତ ତଳେ... କିନ୍ତୁ ଆମେ ? ଆମେ ସବୁ ବୃଷ୍ଟି ବିରଳ ଦେଶର ବର୍ଷା କାଙ୍ଗାଳ ଦଳ । ବାହାରେ ବର୍ଷା ଝରୁଛି ଅବିରାମ । ରାତ୍ରିର ଅନ୍ଧାର ଆହୁରି ଘଞ୍ଚ ହୋଇଆସୁଛି । ରବର୍ଟସନ ଦୀର୍ଘନିଶ୍ୱାସ ନେଲେ ଆଉ କହିଲେ, “ଅଦ୍ଭୁତ ଆଜିର ଏ ବର୍ଷା ।”   ଏହିପରି କାଳ ରାତ୍ରିରେ ପ୍ରେତାତ୍ମାମାନେ ସେମାନଙ୍କର କବର ଖୋଲି ଉପରକୁ ଉଠନ୍ତି । ଘରର ଆଲୁଅ ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ । ଅନ୍ଧକାର ନିବିଡ଼ ହୋଇ ଆସିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆଲୁଅ ଦବା ପ୍ରୟୋଜନ କେହି ଅନୁଭବ କରୁନାହାନ୍ତି । ଏହି ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଏହି ଅକାଳ ବୃଷ୍ଟିକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରିହୁଏ । ସୌମେନ୍ଦ୍ର ତା ’ ର ସିଗାରେଟ୍‌ଟାକୁ ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର ଟାଣୁଛି । ଏକ ଦୈର୍ଘ୍ୟ ଚକ୍ଷୁ ପରି ସିଗାରେଟଟା ଦପ୍ ଦପ୍ କରି ଜଳୁଛି । ନିରଞ୍ଜନ ନୀରବ ଭାବରେ ବସି ରହିଛି ।

ରବର୍ଟସନଙ୍କର ଶେଷ କେଇପଦ କଥା ଯେପରି ଉପସ୍ଥିତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏକ ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ରାଜ୍ୟକୁ ନେଇଗଲା । ଅଦ୍ଭୁତ ଲାଗେ, ଏହି ରାତିରେ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ କବର ଖାନାରେ ଅଶରୀରୀମାନଙ୍କର ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ।

ତା ’ ର ସ୍ୱରରେ ରିଙ୍କା ପ୍ରତିବାଦ କରେ – ମିଷ୍ଟର ରବର୍ଟସନ! ଏହି ଯୁଗରେ ଆପଣ ଭୂତ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି । ରବର୍ଟସନ ବିଚଳିତ ହେଲେ ନାହିଁ । ଦୃଢ଼ କଣ୍ଠରେ ଜବାବ ଦେଲେ, “ଯାହାର ସ୍ଥିତି ନିଶ୍ଚିତ ତାକୁ ବିଶ୍ୱାସ ନ କରିବା ଆତ୍ମପ୍ରବଞ୍ଚନା । ମୁଁ ଗୁଜବରେ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ନିଜକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ।”

ସୌମେନ୍ଦ୍ର ସିଗାରେଟ୍‌ରେ ଶେଷ ଟାଣ ନେଇ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଲା । ରିଙ୍କା ଚଉକିଟାକୁ ଟାଣି ଆଣି ଲାଗି ଆସିଲା ପାଖକୁ । ନିରଞ୍ଜନ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା –Mr. Robertson, let us hear from the horse’s mouth.

ମିଷ୍ଟର ରବର୍ଟସନ ତାଙ୍କର କଥା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ତାଙ୍କର ସ୍ୱରରେ କାହାଣୀ ବା କାଳ୍ପନିକ କଥାର ଲେଶ୍ ମାତ୍ର ସ୍ପର୍ଶ ନାହିଁ । ସେ ଯେପରି ନିର୍ଲିପ୍ତ ଭାବରେ ଇତିହାସର କୌଣସି ଏକ ପରିଚ୍ଛେଦ ପାଠ କରି ଯାଉଛନ୍ତି ।

ମୁଁ ସେତେବେଳେ ରାଏପୁରରେ ନୂଆ ରେଳ ଲାଇନ ତିଆରି କରିବା ଚାର୍ଜରେ ଥାଏ । ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର କାମ ସାରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେଥିପାଇଁ ଅଧିକାଂଶ ଦିନ ଆମକୁ ରାତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାମ କରିବାକୁ ପଡ଼େ । ସେଠି କାମ ଆରମ୍ଭ ହେବାର ଅଳ୍ପ କିଛିଦିନ ପରେ ଦିନେ ରାତିରେ ମୁଁ ଆମ କୁଲିଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣକୁ ଫ୍ଲାସ୍କରେ ଚା᾽ ଆଣିବାକୁ ପଠାଏ । ଆମର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରଠାରୁ ରେଳଷ୍ଟେସନ ମାତ୍ର ଅଧ ମାଇଲିଏ ବାଟ । କିନ୍ତୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା, ଜଣେ ହେଲେ କେହି ମତେ ଚାହା ଆଣିଦେବାକୁ ରାଜି ହେଲେ ନାହିଁ । ଅନେକ ସମୟ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚରାପଚରି କରିବା ପରେ ମୁଁ ବୁଝିପାରିଲି ଯେ, ସେମାନେ ଡିଷ୍ଟାଂଟ୍ ସିଗନାଲ୍‌ଟାକୁ ଆପ୍ରାଣ ଭୟ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କାହିଁକି? ଜଣେ ହେଲେ ବି କେହି ମୋତେ ସେ ବିଷୟରେ କହି ପାରିଲେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ରାତି ଘଡ଼ିଏ ଦୁଇ ଘଡ଼ି ପରେ କୌଣସି ଲୋକ ଡିଷ୍ଟାଂଟ୍ ସିଗ୍‌ନାଲ୍ ବାଟଦେଇ ଯାଇ ବଞ୍ଚିକରି ଫେରି ଆସି ପାରିନାହିଁ ।

ମୋର ବୟସ ସେତେବେଳେ ମାତ୍ର ୩୦ ବର୍ଷ ଏବଂ ମୁଁ ଅବିବାହିତ । ମୁଁ ହୁଏତ ଚାହା ଆଣିବାର ପ୍ରସ୍ତାବଟାକୁ ସେଦିନ ରଦ୍ଦ କରି ଦେଇ ପାରିଥାଆନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଚାହା ଅପେକ୍ଷା ଆହୁରି ଲୋଭନୀୟ ହୋଇ ଉଠିଲା, ସେହି ଡିଷ୍ଟାଂଟ୍ ସିଗ୍‌ନାଲ୍‌ଟା । ମନେହେଲା, ସିଗ୍‌ନାଲ୍‌ଟା ଅନେକ ଉଚ୍ଚରୁ ମୋର ପୌରୁଷକୁ ପରିହାସ କରୁଛି । ମୋତେ ଯିବାକୁଇ ହେବ, କିନ୍ତୁ ମୋର କୁଲି ଓ ସହକର୍ମୀମାନେ ମୋତେ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଆଦୌ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଅନେକ ସମୟ ବୁଝାସୁଝା କରି ମୋର ଆସିବା ପାଇଁ ଗୋଟାଏ ଜୋର କରା ଅନୁମତିପତ୍ର ହାସଲ କରିପାରିଲି । ମୁଁ ଆସିଲା ବେଳେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ କାମ ଦାମ ଛାଡ଼ି ଦେଇ କେବଳ ମୋତେ ଚାହିଁ ରହିଥାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ଯେପରି ଚାହିଁଛନ୍ତି, ଜଣେ ଲୋକର ମୁହଁକୁ ଯେ ମୃତ, କେବଳ ବଞ୍ଚିବାର ଅଭିନୟ କରୁଛି ମାତ୍ର ।

ଫ୍ଲାସ୍କଟାକୁ କାନ୍ଧରେ ଓହଳେଇ ଦେଇ ମୁଁ ଚାଲିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲି । ଲାଇନ୍‌ର କାଠ ପଟା ଉପରେ ପାଦ ଦେଇ ଚାଲିବାରେ ମୁଁ ଚିର ଅଭ୍ୟସ୍ତ । ତେଣୁ ଅନ୍ଧାର ହେଲେ ମଧ ଚାଲିବାରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେଲା ନାହିଁ । ସାଙ୍ଗରେ ଖଣ୍ଡେ ଛୋଟ ଟର୍ଚ୍ଚ । ବ୍ୟାଟେରୀର ଅବସ୍ଥା ମଧ ସେପରି ଆଶାଜନକ ନୁହେଁ ।

ମୁଁ ବେଶ୍ କିଛିବାଟ ଆଗେଇ ଆସିଲିଣି । ଡିଷ୍ଟାଂଟ୍ ସିଗ୍‌ନାଲ୍ ହେଲା ପ୍ରାୟ । ଆଉ ଆଗକୁ ପାଦ ବଢ଼େଇବା ଆଗରୁ ସ୍ଥିର ହୋଇ ଠିଆ ହେଇ ରହିଲି କେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ମୁକ୍ତ ଆକାଶ ତଳେ ରାତିର ଥଣ୍ଡା ପବନ ସୁନ୍ଦର ଲାଗୁଚି ଦେହକୁ । ପଛକୁ ଫେରି ଚାହିଁଲି । କିଛି ଦୂରରେ ଯେଉଁଠି ଲାଇନ୍ ତିଆରି ହଉଛି, ସେଠି ଇଲେକ୍‌ଟ୍ରିକ୍ ଆଲୁଅର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଭା ଅନେକ ଦୂରକୁ ଦେଖାଯାଉଛି । ଆଗରେ ବେଶ୍ କିଛି ବାଟ ପରେ ଷ୍ଟେସନରେ ଆଲୁଅ । ମଝିରେ କେବଳ ଅନେକ ଉଚ୍ଚକୁ ମୁଣ୍ଡଟେକି ଠିଆ ହେଇଛି ସେଇ ଡିଷ୍ଟାଂଟ୍ ସିଗ୍‌ନାଲ୍‌ଟା । ରାତିର ଅନ୍ଧକାରରେ ସେଇ କୃଷ୍ଣକାୟ ସ୍ତମ୍ଭଟା ଖୁବ୍ ରହସ୍ୟମୟ ଦେଖାଯାଉଛି ।

କିନ୍ତୁ ଡିଷ୍ଟାଂଟ୍ ସିଗ୍‌ନାଲ୍ ସହିତ ମୁଁ ବହୁତ ପରିଚିତ । ସେ ବିଷୟ ନେଇ ଏତେ ଭାବିବାର ବି ଅଛି କ'ଣ ? ମୁଁ ଚାଲିଛି । ମୋ ଚାରିପଟେ କୌଣସି ଅଶରୀରୀର ଉପସ୍ଥିତି ମୁଁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହେଁ ।

ସିଗ୍‌ନାଲ୍ ଖୁଣ୍ଟିଟାକୁ ଟପି ଆସି ପଛକୁ ଫେରି ଚାହିଁଲି । ସିଗ୍‌ନାଲ୍‌ଟା ଧନୁ ପରି ଆଉ ବଙ୍କେଇ ଆସି ନାହିଁ ତ ମତେ ଧରିବାକୁ । ସିଗ୍‌ନାଲ୍‌ଟା ଠିକ୍ ସେମିତି ଠିଆ ହେଇ ରହିଛି । "ଯେତେ ସବୁ ଗୁଲିଖଟି ଗପ" କହି ସିଗାରେଟ୍‌ଟାକୁ ଛାଟିଦେଲି ଲାଇନ୍ କରକୁ । ନିଜକୁ ନିଜେ ପ୍ରଶଂସା କଲି ମନେ ମନେ ।

ଚାହା ଦୋକାନରେ ଆଦୌ ଭିଡ଼ ନାହିଁ । ଅଳସ ଗପ କରି କରି ଚାହା ତିଆରି କରୁଛି ଦୋକାନୀ । ହଠାତ୍ ରାତି ଗୋଟାଏ ସମୟରେ ମତେ ଦେଖି ସ୍ଥିର ଚକ୍ଷୁରେ ଚାହିଁ ରହିଲା ଦୋକାନୀଟା ଯେମିତି ତା' ର ଆକ୍ଷିର କୋଟର ଭିତରୁ ଆକ୍ଷି ଦିଟା ବାହାରି ଆସିବ ପଦାକୁ... "ସାବ୍ ! କୋଇ ଆଦ୍‌ମି ନେହି ଆପ୍‌କା ସାଥ୍ ।" ମୁଣ୍ଡ ହଲେଇ ନାହିଁ କଲି... କିନ୍ତୁ ଦୋକାନୀକୁ ଏପରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କରିଦେଇ ପାରିଥିବାରୁ ମନେ ମନେ ହସିଲି ଖୁବ୍ । ଦୋକାନୀ କିନ୍ତୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହେଁ । ସେ କହିଚାଲିଲା ଯେ ଗତ ୧୫ ବର୍ଷ ଧରି ସେ କୌଣସି ଲୋକକୁ ସିଗ୍‌ନାଲ୍ ବାଟ ଦେଇ ଏତେ ରାତିରେ ଏକୁଟିଆ ଆସିବାର ଦେଖି ନାହିଁ ।

ମୁଁ କିନ୍ତୁ କିଛି ଜବାବ୍ ଦେଲି ନାହିଁ । ଏସବୁ ସ୍ଥାନରେ ନୀରବତା ହିଁ ମଣିଷକୁ ସବୁଠାରୁ ବେଶି ରହସ୍ୟମୟ କରିଥାଏ ।

ଫ୍ଲାସ୍କରେ ଚାହା ଭର୍ତ୍ତି ସରିଲା । ଫ୍ଲାସ୍କଟାକୁ କାନ୍ଧରେ ଓହଳାଇ ଦେଇ ଖଣ୍ଡେ ସିଗାରେଟ୍ ଟାଣି ଟାଣି ପୁଣି ଫେରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲି ।

ମନ ଖୁସିରେ ଗୋଟାକୁ ଗୋଟା ଲାଇନ୍‌ର କାଠ ଡେଇଁ ମୁଁ ଚାଲିଛି । ଏଥର ଡିଷ୍ଟାଂଟ୍ ସିଗ୍‌ନାଲ୍‌ଟା ସହିତ କିଞ୍ଚିତ ପରିଚୟ ହୋଇଯାଇଛି । ହଠାତ୍ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ନଇଁ ଆସିବାର ବା ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ନାରୀ ହୋଇ ସାମ୍ନାରେ ଆସି କଥାକଳି ନୃତ୍ୟ କରିବାର ଆଶଙ୍କା ନାହିଁ ମୋଟେ ।

ବାହାରେ ତଥାପି ବର୍ଷା ଝରୁଛି ଅବିରାମ । ଅନ୍ଧାର ଆହୁରି ବହଳ ହେଇଆସିଛି । ମିଃ ରବର୍ଟସନ ପୋଖତ କଥାକାର । ତାଙ୍କର ପରିମିତ ଶ୍ରୋତାମଣ୍ଡଳୀ ସେଇ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖି ପାରୁଛନ୍ତି ଯେ, ରବର୍ଟସନ୍ ଚାଲିଛନ୍ତି ସେଇ ଲାଇନ୍‌ର କାଠଗୁଡ଼ାକ ଡେଇଁ ଡେଇଁ ।

ରବର୍ଟସନ୍‌ଙ୍କର ସ୍ୱର ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ ଆସିଛି ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ । ଡିଷ୍ଟାଂଟ୍ ସିଗ୍‌ନାଲ୍ ପାଖ ହେଇଆସିଛି ।

"ମିଃ ରବର୍ଟସନ" କିଏ ଜଣେ ଡାକିଲା ସେଇ ସୂଚୀଭେଦ୍ୟ ଅନ୍ଧକାର ଭିତରୁ ମୋତେ କପେ ଚା' ଦେଇ ପାରିବେ?

ମୋର ମେରୁଦଣ୍ଡ ଦେଇ ଗୋଟାଏ ଶୀତଳ ଶୀତ୍କାର ବହି ଚାଲିଗଲା । ଗୋଟାଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୋର ଚାରିପଟକୁ ଚାହିଁନେଲି ଥରେ । କେହି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର ଶୁଣାଯାଉଛି, ଅର୍ଥ ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ଦୃଢ଼ ।

ପୁଣି ଥରେ ସେଇ ସ୍ୱର "ଠିଆହୁଅ ମିଃ ରବର୍ଟସନ୍ । ଭୟ କର ନାହିଁ । କପେ ଚା' ଦେଇଯାଅ । ଅନେକ ଦିନ ଧରି ଚା' ଖାଇବାକୁ ପାଇନାହିଁ ।"

ଜଡ଼ତା କଟିଯାଇଛି । ଏ ଦ୍ୱିତୀୟ ଥରର କଣ୍ଠସ୍ୱରରେ ଆକସ୍ମିକତାର ବିଦ୍ୟୁତ୍ ନାହିଁ ଅଥଚ ଅନୁନୟର କାରୁଣ୍ୟ ଅଛି । ଆଉ ଭୟଭୀତ ହେଇ ଲାଭ ନାହିଁ । ଏଇ ଅଶରୀରୀର କଣ୍ଠସ୍ୱରକୁ ମୋତେ ସାମ୍ନା କରିବାକୁ ହେବ ।

ଦୃଢ଼ କଣ୍ଠରେ ପଚାରିଲି, "ମହାଶୟ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଦେଖି ପାରୁନାହିଁ- ଚାହା କାହାକୁ ଦେବି ? ଆଉ କିପରି ବା ଦେବି ? ସେଇ ସ୍ୱରରେ ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ଜବାବ୍ ଆସିଲା, "ମୋତେ ହୁଏତ ତମେ ଦେଖି ପାରନ୍ତ, କିନ୍ତୁ ଅସୁବିଧା ହେଉଛି ମୋର ମୁଣ୍ଡ ନାହିଁ । ଏ ଅବସ୍ଥାରେ ମତେ ଦେଖି ଅନେକ ଭୟ ପାଇଛନ୍ତି- ଆଉ ସେଇଥିପାଇଁ ମୋର ସାହସ ହେଉ ନାହିଁ ।"

ମୁଁ ଜବାବ୍ ଦେଲି- ନାଁ, ତମେ ମତେ ଦେଖା ଦିଅ । ତମର କବନ୍ଧଟାକୁ କେବଳ ଦେଖିବାକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ସାରିଲିଣି ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ!

ରେଣୁ ରେଣୁ ଅନ୍ଧାର ମିଶି ସିଗ୍‌ନାଲ୍ ପାଖରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ଆସିଲା ଗୋଟାଏ ମନୁଷ୍ୟ ମୂର୍ତ୍ତି – କେବଳ ଗୋଟାଏ କବନ୍ଧ । କବନ୍ଧଟା ପିନ୍ଧିଚି ଖଣ୍ଡେ ଖାକି ପ୍ୟାଣ୍ଟ ଆଉ ନେଳି କାମିଜ ।

ମୁଁ ଯେ କ'ଣ କହିବି ପ୍ରଥମେ କେଇ ମିନିଟ୍ ଭାବିପାରିଲି ନାହିଁ । ତା' ପରେ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହେଇ ପଚାରିଲି, "କିନ୍ତୁ ମିଷ୍ଟର ଗ୍ରୀନ୍ ତମେ ଚା' ଖାଇବ କେମିତି ?"

କବନ୍ଧ ପାଖରୁ ଟିକିଏ ସାମାନ୍ୟ ହସର ଶବ୍ଦ ଭାସି ଆସିଲା । ମୁଁ ଠିକ୍ ଖାଇପାରିବି । ତମେ କେବଳ ତଳେ ଚା' ଟା ରଖିଦିଅ ।

ମନ୍ତ୍ରମୁଗ୍ଧ କରି କପ୍‌ରେ କପେ ଚା' ଢାଳିଦେଇ ତଳେ ଥୋଇ ଦେଲି ମୁଁ । ତା' ପରେ ସେ ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ଦୃଶ୍ୟ ।

ଫ୍ଲାସ୍କର କପ୍‌ଟା ଉପରକୁ ଯାଉଛି ଆଉ ତଳକୁ ଆସୁଛି । ଠିକ୍ ଯେମିତି ଜଣେ ଲୋକ ଚୁମୁକ୍ ଚୁମ୍‌କ୍ କରି ଚା' ପିଇଯାଉଛି । ଟିକିଏ ପରେ କବନ୍ଧ କଥା କହିଲା । ଧନ୍ୟବାଦ ମିଃ ରବର୍ଟସନ୍, ପ୍ରଚୁର ଧନ୍ୟବାଦ । ଅନେକ ଦିନ ଧରି ଚା' ଟିକିଏ ଖାଇବାକୁ ପାଇନଥିଲି ।

ମନରେ ଖୁବ୍ ସନ୍ତୋଷ ଅନୁଭବ କଲି । ମୋର ମନେ ହେଲା, ଯେପରି ଗୋଟିଏ ଚିର ତୃଷିତ ଆତ୍ମାକୁ ସାମାନ୍ୟ ଶାନ୍ତି ଦେଇପାରିଛି ।

ଆକାଶରେ ଅନେକ ତାରା ମିଟି ମିଟି କରୁଛନ୍ତି । ନିକଟରେ ଆଲୋକର ଚିହ୍ନ ଲେଶମାତ୍ର ନାହିଁ । ମୁଁ ଠିଆ ହେଇରହିଛି ଗୋଟାଏ କବନ୍ଧର ମାତ୍ର ୧୦ ଗଜ୍ ଦୂରରେ । ମନ ଭିତରେ ଗୋଟାଏ ଅଦ୍ଭୁତ ଉତ୍ତେଜନା ।

ପୁଣି କଥା କହିଲା ଗ୍ରୀନ୍, "କ' ଣ ଭାବୁଛ ମିଃ ରବର୍ଟସନ୍ ? ଭୟ କରିବାର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ । ମୁଁ ତୁମ୍ଭର କୌଣସି କ୍ଷତି କରିବି ନାହିଁ । ସବୁଠାରୁ ମଜାର କଥା, ତମର କୌଣସି କ୍ଷତି କରିବା ମୋର ସାଧ୍ୟାତୀତ...

କିନ୍ତୁ ଗୋଟାଏ ଅନୁରୋଧ ମିଃ ରବର୍ଟସନ୍, ଗ୍ରୀନ୍‌ଙ୍କର କଣ୍ଠସ୍ୱର ବାଷ୍ପରୁଦ୍ଧ । ଏଠି ତମେ ଯେତେଦିନ ଅଛ, ମତେ ଦୟାକରି ପ୍ରତି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ କପେ କପେ ଚା' ଦବ । ତା' ପରେ ତୁହାକୁ ତୁହା ସେଇ ଅନୁରୋଧ ପ୍ଲିଜ୍-ପ୍ଲିଜ୍ ରବର୍ଟସନ୍! ଡୁ ନଟ୍ ଡିସାପଏଂଟ୍ ମି... ପ୍ଲିଜ୍-ପ୍ଲିଜ୍...

ଏଇ ଅଳ୍ପ କେଇ ସମୟ ଭିତରେ ମୁଁ ମିଷ୍ଟର୍ ଗ୍ରୀନ୍‌ଙ୍କର ଏକାଥରରେ ବନ୍ଧୁ ହେଇ ଉଠିଲି । ପ୍ରତି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଚା' ଦବାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ମତେ ଦବାକୁ ପଡ଼ିଲା ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ।

ଅଳ୍ପ କେଇ ଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ଜଣେ ଅଶରୀରୀ ସହିତ ଏକାଥରକେ ବନ୍ଧୁତା କରିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳେ କାହାକୁ ? ଆଉ ଭୟ ନାହିଁ-ଉତ୍ତେଜନା ନାହିଁ । ମୋର ନିଜର ବିଜୟରେ ମୁଁ ଆତ୍ମହରା ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ମୁଁ ଦେଖିଲି ଗ୍ରୀନ୍ ତାଙ୍କର କାହାଣୀ କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି ।

ମାତ୍ର ତିନିବର୍ଷ ତଳେ ସେ' ଥିଲେ ଜଣେ ମେଲ୍ ଡ୍ରାଇଭର-କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କର ମତାମତରେ ସେ ଭଲ ଡ୍ରାଇଭରମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଥିଲେ ଅନ୍ୟତମ । ପ୍ରଚୁର ପଇସା ମଧ୍ୟ ପାଉଥିଲେ । ନଭେମ୍ବର ୧୫ ତାରିଖ ଦିନ ସେ ବମ୍ବେ ମେଲ୍ ନେଇ ଯାଇଥିଲେ ସବୁଦିନ ପରି ।

ରାତି ପ୍ରାୟ ଦୁଇଟା ହେବ । ତାଙ୍କର ସହକାରୀ ଡ୍ରାଇଭରଟି ଘୁମେଇ ପଡ଼ିଛି ଅନେକବେଳୁ । ଗର୍ବର ସହିତ କହିଲେ ଗ୍ରୀନ୍ । ଗ୍ରୀନ୍ ଗାଡ଼ିନେଇ ଗଲାବେଳେ ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ନିଦ୍ରା ଯାଇ ପାରନ୍ତି । ସେ ସେତେବେଳେ ଯାଉଥାଆନ୍ତି ୪୫ ମାଇଲ ବେଗରେ । ଠିକ୍ ଏଇ ଡିଷ୍ଟାଂଟ୍ ସିଗ୍ନାଲ୍‌ର ଲାଲ୍ ଆଲୋକ ଜଳୁଛି ଦପ୍ ଦପ୍ ହେଇ । ଗ୍ରୀନ୍ କହି ଚାଲିଛନ୍ତି ଅସୀମ ଉତ୍ତେଜନାରେ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଜଳ ଜଳ କରି ଚାହିଁ ରହିଛି ସେହି ଲାଲ୍ ଆଲୁଅକୁ... କିନ୍ତୁ ଗାଡ଼ିର ବେଗ କମାଇବାକୁ ମୋର ତିଳେହେଲେ ଚେଷ୍ଟା ନାହିଁ । ମୋରି ଆଖି ସାମ୍ନାରେ ଗାଡ଼ିଟା ମାଡ଼ି ଚାଲୁଛି । ଅଥଚ ଠିକ୍ ସେଇ ଲାଇନ୍‌ରେ ହେଡ୍ ଲାଇଟ୍‌ର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକ ଜଳେଇ ଠିଆ ହେଇ ରହିଛି ରାଏପୁର ପାସେଞ୍ଜର । ମୋ' ର ଚେତା ଫେରିଲାବେଳକୁ ଆଉ ଉପାୟ ନାହିଁ । ସେତେବେଳକୁ ଆଉ ମାତ୍ର ୧୫ ହାତର ତଫାତ୍ । ତା' ପରେ ଅବଶ୍ୟ କ' ଣ ଘଟିଲା ଓ କିପରି ଘଟିଲା ମୁଁ କହିପାରିବି ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ଠିକ୍ ସେହିଦିନଠାରୁ ଆଜିକି ତିନିବର୍ଷ ହେଲା, ମୁଁ ଏଇ ଅବସ୍ଥାରେ ଏଇଠି ଠିଆ ହେଇ ରହିଛି ଲୋକଲୋଚନ ଅଗୋଚରରେ । ପ୍ରତି ରାତିରେ ବମ୍ବେ ମେଲ୍ ଛାଡୁଛି, ଆଉ ପ୍ରତିଦିନ ଆସୁଛି ରାୟପୁର ପାସେଞ୍ଜର ।

ଗ୍ରୀନ୍‌ଙ୍କର କଣ୍ଠ ରୁଦ୍ଧ ହୋଇଆସୁଛି । ତଥାପି ସେଇ ବାଷ୍ପରୁଦ୍ଧ କଣ୍ଠରୁ ଭାସିଆସିଲା ଗୋଟାଏ ହତାଶାର ହସ । "ଟ୍ରେନସ୍ ମେ କମ୍, ଟ୍ରେନସ୍ ମେ ଗୋ ରବର୍ଟସନ୍' ବଟ୍ ଗ୍ରୀନ୍ ଷ୍ଟାଂଡସ୍ ହିଅର୍ ଫର୍ ଏଭର୍ ।"

ମୋ ଆଖିରେ ଲୁହ ଚାଲି ଆସିଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ଗ୍ରୀନ୍‌ଙ୍କର କଥାର ଶେଷ ନାହିଁ । ଚାବୁକ୍ ମାରିଲା ପରି କହିଲେ ଗ୍ରୀନ୍, "ତମେ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବୁଛ ରବର୍ଟସନ- ଜଣେ ଅସାବଧାନ, ଅନ୍ୟମନସ୍କ, ଦାୟିତ୍ୱହୀନ ଲୋକର ଆଉ କ' ଣ ଦଶା ହୁଅନ୍ତା?" ମୁଁ ନୀରବ ରହିଲି ।

ମୁଁ ଦାୟିତ୍ୱହୀନ ବା ଅନ୍ୟମନସ୍କ ଆଦୌ ନୁହେଁ ରବର୍ଟସନ୍, ଆଦୌ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ସେଦିନ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ରହିବା ଭିନ୍ନ ମୋର ଉପାୟାନ୍ତର ନଥିଲା ।

ଦୁର୍ଘଟଣା ଦିନ ସକାଳେ ମୁଁ ତିନିଦିନ ନାଇଟ୍ ଡ୍ୟୁଟି ସାରି ଫେରୁଥାଏ ଘରକୁ । ମେଲ୍ ଡ୍ରାଇଭରର ତିନିଦିନ ପରେ ଘରକୁ ଫେରିବା ଯେ କି ଆନନ୍ଦ ତା' ତମେ ଜାଣିପାରିବ ନାହିଁ । ଅନେକ ଦୂରରୁ ମୋର ଘରର ରାଣୀଗଞ୍ଜ ଟାଇଲିର ଛାତ ଦେଖାଯାଉଥାଏ । ଘର ସାମ୍ନାରେ ଛୋଟ ଖଣ୍ଡିଏ ନୀଳ ଲନ୍, ତା' ଉପରେ ନଭେମ୍ବର ସକାଳର ଖରା । ହାଡ଼ଭଙ୍ଗା ଖଟଣି ପରେ ଆଗକୁ ଦେଢ଼ ଦିନର ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ବିଶ୍ରାମ । ମିସେସ୍ ଗ୍ରୀନ୍- ସୁନ୍ଦରୀ ମିସେସ୍ ଗ୍ରୀନ୍ । ହଁ, ମିସେସ୍ ଗ୍ରୀନ୍ ଥିଲେ ଅପୂର୍ବ ସୁନ୍ଦରୀ । ଛୋଟ ଘରଟି ଭିତରେ ଏପଟସେପଟ ହୋଇ ସେ ଟା' କରିବାକୁ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଇପଡ଼ିବେ । ସତରେ ରବର୍ଟସନ୍- ମୋର ଛୋଟ ଘରଟିକୁ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କର ଈର୍ଷା କରିବାର କଥା ।

କିନ୍ତୁ ମଣିଷର ଏତେ ଆନନ୍ଦ, ଏତେ ସୁଖ ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ ଏହା ସହ୍ୟକରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେଇଦିନ ସକାଳେ ମୋର ସମସ୍ତ ଆଶା, ଆନନ୍ଦ ସବୁକିଛି ଧୂଳିରେ ମିଶିଗଲା ।

ଡ୍ରଇଂରୁମ୍‌ର କବାଟଟାକୁ ଖୋଲିଦେଇ ଦେଖେ, ମିସେସ୍ ଗ୍ରୀନ୍‌ଙ୍କର ନିବିଡ଼ ଆଶ୍ଳେଷ ଭିତରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ମିଷ୍ଟର ଟେଲର୍ । ଟେଲର୍ ମୋର ସହକର୍ମୀ ଓ ବନ୍ଧୁ । କିନ୍ତୁ ହାୟ! ମୁଁ କ' ଣ ଜାଣେ ମୋର ଅଜ୍ଞାତରେ କେବେ ଗଢ଼ି ଉଠିଛି ଏଇ ଆତ୍ମୀୟତା । ମୋର କହିବାକୁ କିଛି ଭାଷା ନଥିଲା । ମୋର ବୋଧହୁଏ ଉଚିତ ଥିଲା, ପିସ୍ତଲ ଆଣି ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଶେଷ କରିବାକୁ । କିନ୍ତୁ ପାରିଲି ନାହିଁ – ଉଚିତ୍ ଅନୁଚିତ ବିଚାର କରିବାର ଅବସର ମୋର ନଥିଲା । ଘୃଣାରେ, ଅପମାନରେ ମୁଁ ପୁଣି ବାହାରିଗଲି ଫାଟକ ଖୋଲି ପଦାକୁ ।

ଟ୍ରେନ୍‌ର ହୁଇସିଲ୍ ଶୁଣାଯାଉଛି ୟାର୍ଡରେ । ୟାର୍ଡକୁ ଚାଲିଲି । ରେଷ୍ଟସେଡ୍‌ରେ ବସି ରହିଛି ଖଣ୍ଡେ ଆରାମ ଚଉକିରେ । କେତେବେଳେ ରାତି ହେଇଗଲାଣି ମୁଁ ଜାଣେନା । ମୁଁ ଖାଲି ଭାବୁଛି ଦୋଷ କାହାର ? ମୋର, ହେଲେନ୍‌ର ନାଁ ଟେଲରର ? କିନ୍ତୁ ସେ ତ୍ରିଭୁଜର କ'ଣ ଶେଷ ଅଛି? ସେ କାହାଣୀର କ' ଣ ଉପସଂହାର ଅଛି ?

କାହାର ହାଲ୍‌କା ହସରେ ଚେତନା ଆସିଲା । କଥାବାର୍ତ୍ତା କରି କରି ଘର ଭିତରକୁ ଆସିଛନ୍ତି ମିଷ୍ଟର ବାର୍ନସ୍ ଆଉ ମିସେସ୍ ବାର୍ନସ୍ । ବାର୍ନସ୍ ତାର ନବବିବାହିତା ବଧୂକୁ ଅଣ୍ଟା ପାଖରେ ହାତ ଦେଇ ଜଡ଼ାଇ ଧରିଛି ।

ବାର୍ନସ ମୋର ସହକର୍ମୀ । ମୋର ଆଜି ବିଶ୍ରାମ । ସିଏ ଆଜି ଯିବ ବମ୍ବେ ମେଲ ନେଇ, ଫେରିବ ତିନିଦିନ ପରେ । ସେଇଥିପାଇଁ ବୋଧେ ଏଇ ନିଶାର୍ଦ୍ଧରେ ମିସେସ୍ ବାର୍ନସ୍ ସାଙ୍ଗରେ ଆସିଛି ତାକୁ ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ବିଦାୟ ଦବାକୁ ତିନିଦିନପାଇଁ ।

ମୋର ଈର୍ଷା ହେଲା । କେତେ ଆଦର କରୁଛନ୍ତି ଏମାନେ ପରସ୍ପରକୁ । ଦୀର୍ଘ ତିନିଦିନ ଧରି ଏଇ ବିଚ୍ଛେଦ ଏମାନଙ୍କୁ ମନେ ହେବ ଗୋଟିଏ ଯୁଗ ପରି ।

ହଠାତ୍ ଠିଆ ହୋଇ କହିଲି, ବାର୍ନସ୍- ଯଦି କିଛି ମନେ ନକର ତମକୁ ଗୋଟାଏ ଅନୁରୋଧ କରିବି । ବାର୍ନସ୍ କେବଳ ପଚାରିଲା ଆଖିରେ ଅନାଏ ।

ତମେ ଯଦି ଆଜିକୁ 'ସିକ୍' ରିପୋର୍ଟ କରିପାରନ୍ତ ତାହା ହେଲେ ମୁଁ ଆଜି ଯାଆନ୍ତି ବମ୍ବେ ମେଲ ନେଇ ।

କିନ୍ତୁ ତମେ ଯେ ମାତ୍ର କାଲି ଫେରିଛ ?

ମୁଁ ଜାଣେ ବାର୍ନସ୍ – କିନ୍ତୁ କୌଣସି ବିଶେଷ କାରଣରୁ ମୁଁ ଯିବାକୁ ଚାହେଁ ।

ବାର୍ନସ୍ ଦମ୍ପତିଙ୍କର ଆନନ୍ଦ ଉପଭୋଗ କରିବାର ବସ୍ତୁ । ଦୁଇଜଣଙ୍କର ଅଜସ୍ର ଧନ୍ୟବାଦ ଭିତରେ ବାରମ୍ବାର ଶୁଭୁଥାଏ ସେଇ ଗୋଟାଏ କଥା ଓ ଗ୍ରୀନ୍-ଲଭ୍‌ଲି ଗ୍ରୀନ୍.... ହାଓ କାଇଣ୍ଡ୍ ଅଫ୍ ୟୁ... ଓ ଗ୍ରୀନ୍... ଆଇ ଡୁ ନଟ୍ ନୋ ହାଓ ଟୁ ଥାଙ୍କ୍ ୟୁ... ଓ ଗ୍ରୀନ୍...

ପରସ୍ପରକୁ ଆଦର କରିବାର କଳରବ କରି ଫେରିଗଲେ ସେମାନେ । ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତିଟି ଭଙ୍ଗୀରେ ଫୁଟି ଉଠୁଥାଏ ଆନନ୍ଦର ଆତିଶଯ୍ୟ ଆଉ ମୋ ପ୍ରତି କୃତଜ୍ଞତା ।

ବମ୍ବେ ମେଲ ଇଞ୍ଜିନ୍ ଉପରକୁ ଉଠିଲି ଗୋଟାଏ ଲମ୍ଫରେ । ଇଞ୍ଜିନ୍‌ର ନିଆଁ ଧୂଆଁ ଆଉ ଉତ୍ତାପ ଭିତରେ ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଯିବାକୁ ଚାହିଁଥିଲି ମୁଁ । କିନ୍ତୁ ସେ' କ'ଣ ଭୁଲିହୁଏ?

ଟ୍ରେନ୍ ଚାଲିଛି, ଆଉ ବନ୍ଦ ହଉଛି... ପୁଣି ଚାଲୁଛି । ସବୁ କିଛି ଘଟିଯାଉଛି ଗତାନୁଗତିକ ଭାବରେ । ଟ୍ରେନ୍ ଆସି ରାଏପୁର ପାଖରେ- ସେ କଥା ଜାଣିବା ମୋର ସାଧ୍ୟାତୀତ । ଅନେକ ଦୂରରୁ ମୁଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖି ପାରିଛି ଡିଷ୍ଟାଂଟ୍ ସିଗ୍ନାଲ୍‌ର ସେଇ ଲାଲ ସଂକେତଟାକୁ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ କ' ଣ ବୁଝିପାରିଛି ।

ମୋ ଆଖି ଆଗରେ ଖାଲି ଗୋଟାଏ ଚିତ୍ର ଭାସି ଆସୁଥିଲା । ହେଲେନ୍‌ର ଘଞ୍ଝଛାତି ଭିତରେ ମୁଣ୍ଡ ଗୁଞ୍ଜି ରହିଛି ଟେଲର୍ ଆଉ ଟେଲର୍‌ର କଳା ବାଳ ଉପରେ ପାରିହେଲା ପରି ରହିଛି ହେଲେନ୍‌ର ଚିପା ଆଙ୍ଗୁଠି । ଆଉ ହେଲେନ୍‌ର ପରି ଆଙ୍ଗୁଠି ଉପରେ ଜକ୍ ଜକ୍ କରୁଛି ଆମର ବାହାଘର ମୁଦିର ଲାଲ୍ ରୁବି ପଥରଟା ।

ଟ୍ରେନ୍ ଚାଲିଛି । ମୁଁ ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ ହେଇ ଠିଆହେଇ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଆକାଶରେ ଆଉ ଥରେ ଦେଖିଛି ହେଲେନ୍‌ର ମୁଦି ଉପରର ସେଇ ଟକ୍ ଟକ୍ ଲାଲ୍ ରୁବି ପଥରଟାକୁ । ତଡିତ୍ ବେଗରେ ଦୃଶ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳେକୁ ଆଉ ଉପାୟ ନଥିଲା ରବର୍ଟସନ୍ – ଉପାୟ ନଥିଲା । ମୁଁ ସେତେବେଳେକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚଳତ୍ ଶକ୍ତିହୀନ । କିଛି କରିପାରିଲି ନାହିଁ । ଦୁଇପାଟି ଦାନ୍ତ ମୋର ଯାବ ପଡ଼ିଯାଇଥାଏ ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ । ମୁଁ କେବଳ ଥରେ ମାତ୍ର ଭାବିନେଲି ଆହା, ଆଜିର ଏଇ ଟ୍ରେନ୍‌ରେ କାହିଁ ମଧୁଶଯ୍ୟା ରଚନା ନ କଲେ ହେଲେନ୍ ଆଉ ଟେଲର୍ । ଶେଷ କେଇପଦ କଥାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିଥିଲା ମିଷ୍ଟର ଗ୍ରୀନ୍ ।

ପୂର୍ବ ଆକାଶରେ ସକାଳ ହୋଇ ଆସିବ ପ୍ରାୟ । ମୁଁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲି ମିଷ୍ଟର ଗ୍ରୀନ୍‌ର କବନ୍ଧଟା ମିଳେଇ ଯାଇଛି କ୍ରମମ୍ଳାନବତୀ ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ । ଖାଲି ଗୋଟାଏ ସ୍ୱର ଶୁଣିଲି- ଗୁଡ୍‌ମର୍ଣ୍ଣିଂ ମିଷ୍ଟର୍ ରବର୍ଟସନ୍ ।

ଆମର ଆସର ଭାଙ୍ଗିଲା ବେଳକୁ ରାତି ପ୍ରାୟ ଗୋଟାଏ ।

ଗଳ୍ପର ଧର୍ମ ରକ୍ଷାକରିବାକୁ ଏଥିରେ ଯାହାକିଛି ମୋର ନିଜସ୍ୱ କଳ୍ପନା ମିଶିଛି ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ମିଷ୍ଟର ରବର୍ଟସନ୍‌ଙ୍କ ପାଖରେ ଓ ମିଷ୍ଟର ଗ୍ରୀନ୍‌ଙ୍କର ଅତୃପ୍ତ ଆତ୍ମା ପାଖରେ ବିନା ସର୍ତ୍ତରେ କ୍ଷମା ମାଗି ନେଉଛି ।

- ଲେଖକ